

զգացած ըստ թէ սիրոյ ինչ կրակ կը միայ միապաղաղ երաժշտութեան այդ տրտում վանկերուն մէջ: Յուզումին շողը կը փայլեցնէ անոնց ալ աչքերը:

Այդ յուզումը վարակած է արդէն ամէնքը, երբ, քիչ մը աւելի անգին, երկուստեք բարձրացող պարիսպներուն միջև, ձայնը, վայրկեան մը ինք իր վրայ արձագանգելէ վերջ, կիսով չափ գուարթ շեշտերու հնչիւնով մը կը պայթի կարծես դուռնէն դուրս բաց երկնքի մը պայծառ տեսարանին առջև.

«Պատահեալ եմ գալու՝ եթէ քանիս զիս
Գեղի այն յեռան կատարն ամմաղի,
Ուր շողերն նազար արեւ ու վարդի,
Ու բոցով կ'վառեն ամպերն երազիս»:

Պատկերները մնացած են իրենց շարքերուն վրայ, երբ թափօրը, Սիոնի պատմական հինաւուրց դռնէն դուրս ելած, կը քերէ արդէն Փրկչավանքի պարիսպին երկայնքը: Անցորդներ, որոնք զարմացկոտ աչքերով կը դիտեն մեռելական բազմութեան բայց առանց ճաղի այս անցքը, ծաղկեպսակներէն միայն կը մակաբերեն անոր միտք բանին, և յարգանքի ինքնաբերական արտայայտութեամբ է որ կը նային հիմակ մեր կողմը:

Բայց հասած ենք արդէն ուրիշ մեծ դրան մը առջև, որ ղէպի մօտ խորք մը կը բացուի յանկարծ՝ մշտական անցողորձի ամենէն շարժունքէն կէտին վրայ: Անհաւասար բարձրութեամբ նժճիներէ և զերուած անհարթ քարայտակի մը վերայէն, հեռուն, հազիւ դագաղի մը լայնքը, ունեցող ցած դուռնէ մը ներս՝ կ'երևի ճերմակը շիրիմներուն՝ որոնք կամարներու լուծեան տակ պսակած են կողք կողքի: Բնագոյրէն կանգ առած ենք ամէնքս լսելու համար փլած կուրծքերէ կարծես ելած ձայն մը, որ կը մեներգէ յուզիչ քաղցրութեամբ.

«Բայց կը վառանիմ գալ Գերսեմանի՝
Ուր եռնով մ'աչեմս պիտի ծանրանան.
Գուցէ ա՛յն ըլլայ իմ եռնը մահուան
Ու Մեծ Ոչիճիճ գիրկը զիս քանի...»:

Ընկճուած ենք ամէնքս — մինչ մեր քայլերը կը շարժին տրտմութեան սեմէն ներս — ահարկու հարցումին առջև թէ ստուգիւ Ոչինչ է՞ն՝ այսինքն անէութեան գիրկը թէ բուն կեանքին կամ անմահութեան կայքն է այն ուր կը մտնենք: Ու երբ կ'անցնինք Պարոնտէրի, Շղթայակիրի,

Ջաքարիայի, Յովհաննէսի, Եսայիի, և վեհապետանի դամբարաններուն առջևէն, անոնց յիշատակին լոյսն է որ կ'առաջնորդէ զմեզ ղէպի իրենց մեծանուն յաջորդին հողակոյտը: Շրջապատած ենք ծաղիկներու ղէպին ներքև խաղաղած իր հանգիստը ու ամէնքս միասին կ'եղանակենք . . .

... Բայց ի՞նչ սեփ նրապոյր, ի՞նչ բուն ոյժ է դա,
Ուր զիս ղէպի նո՞ց ալ կ'սանի Քեզ հետ»:

Իր մօտն ենք, ինչպէս տարիներ ամբողջ՝ իր շունչին տակ. մեր մէջը կը զգանք զինքը աւելի քան երբեք. այն մտածումը թէ «չէ մեռելալ» ուն, կ'իշխէ մեր զգացումներուն վրայ. մահուան աղելուն անմահութեան տաղ մըն է հիմակ իր սնարքին վերև հնչուած. կ'ուզենք որ ապրի շարունակ մեր մէջ. այդ է ամէնուս հոգիներէն իրեն ուղղուած աղերսը. ա՛յդ՝ յանուն ամէնուս իր ամբիւր յիշատակին ուղերձուած սրտայոյզ խօսքերը անոր, որուն պաշտամունքը և զու իր սէրը, շուրջ կէս դարէ ի վեր:

ՆՕԹ ԵՒ ՆԻՇ

Մեզի զրկուած ընդարձակ իղթակցութենէ մը ուրախութեամբ կը տեղեկանանք թէ Տ. Թէոդորոս Թ. Վրդ. Տ. Խաչակեանի, Ամերիկայէն ղէպի իր նոր պաշտօնատեղին Նոր-Ջուզա ուղեւորութեան ճամբուն վրայ հանդիպելով նաև ի կալիթա, ջերմ ընդունելութիւն գտնել է տեղւոյն պատուական հայ գաղութէն, իրեն ի յարգանս կարգադրուած հաւաքոյթի մը միջոցին, (ժողով. 13 ին, ի մէջ այլոց՝ դարբար գեղեցիկ ճառ մը կարդացեր է նախահարց քաջամասօթ պատմադիրը Պ. Մեռնուր Սէթ, Ջուզայի պատմական յիշատակներու ոգեկոչութեամբ խաղաղաբարձ ամէնքը, և սրտապնդելով իր հայրենակից գիտուն վարդապետը՝ իր նոր գործունէութեան ասպարէզին վրայ, գեղեցիկ յաջողութեանց մաղթանքներով:

Ամենամեծ հաճութեամբ կը տեղեկանանք նոյնպէս թէ հնդկահայ բարերար Պ. Դաւիթ Դաւիթեան, որ տակաւին վերջերս իշխանական նուիրատուութեամբ մը օժտած էր Թէհրանի ազգ. վարժարանաց մշտական պիւտեճէն, այս անգամ ևս 100,000 (այսինքն մէկ լաֆ, ինչպէս կ'ըսեն Հնդկահայք) ոսկւի նուիրած է Նոր-Ջուզայի մէջ հաստատելի հոգևորական Դպրանոցին ի նպաստ: Պատուական բարերարը այս մասին իր վերջեական յայտարարութիւնը հրապարակաւ կատարել է Հոկտեմբերի 17 ին, կալիթայի Դաւիթեան դպրոցի մեծ սրահին մէջ, իր ձնդեան տարեդարձի առթիւ կատարուած հանգէսի մը միջոցին, ուր Պ. Նէրսէս Տ. Յակոբեան շնորհակալութեան և շնորհաւորութեան ճառ մը կարդացած է:

«Սիոն», յանուն հայ եկեղեցական կրթութեան գաղափարին, իր ջերմ շնորհաւորութիւնը կ'ուղղէ ազգային բարերար Պ. Դաւիթ Դաւիթեանի, մաղթելով լիութի յաջողութիւն իր բարձրօրէն գնահատելի իղճերուն: